

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **R. C. T. A.**, so sídlom v T., J. H. 10, I.: X., zastúpenej M., advokátska kancelária so sídlom v B R., R. 15/A, za ktorú koná J.. M. J., advokát a konateľ proti žalovanému **L. S L. r E., Š. P.**, so sídlom v B. B., N. S. 8, I.: X., zastúpenému J.. L. M., advokátkou v P., H. 10, **o vydanie nehnuteľných vecí**, vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 12 C 177/2006, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 28. marca 2013 sp. zn. 25 Co 53/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Komárno uznesením zo 7. decembra 2012, č. k. 12 C 177/2006-1367 zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania podaného z dôvodu, že pred Krajským súdom v Nitre prebieha pod sp. zn. 11 S 142/2011 konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia S. zo 7. júla 2011, č. X., predmetom ktorého je konanie o spôsobilosti zápisu rozsudku vydanom v konaní vedenom pred Okresným súdom Komárno pod sp. zn. 8 C 159/2006, ktorý obsahom výroku je zhodný s návrhom žalobcu v tomto konaní. Dospel k záveru, že konanie vedené pod sp. zn. 11 S 142/2011 nemá žiaden vplyv pre rozhodnutie súdu v tomto spore. Nie je teda splnený zákonný predpoklad pre prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. K otázke pasívnej legitímácie, ktorú žalovaný spochybňoval uviedol, že povinnou osobou v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „zákon č. 161/2005 Z.z.“) je právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti spravuje nehnuteľnosti vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží. Niet pochýb o tom, že takouto osobou je žalovaný,

čo vyplýva aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR. Návrh žalovaného na prerušenie konania považoval preto za nedôvodný.

Krajský súd v Nitre uznesením z 28. marca 2013 sp. zn. 25 Co 53/2013 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia podal stručný výklad ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za vecne správne a zákonu zodpovedajúce, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Na doplnenie správnosti dôvodov dodal, že pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného týkajúce sa neurčitosti, nezrozumiteľnosti a nevykonateľnosti žalobného petitu, súd prvého stupňa musí túto otázku riešiť v základnom konaní pred rozhodnutím vo veci samej a to v súlade so zákonom č. 161/2005 Z.z. Keďže v konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 11 S 142/2011 sa táto otázka nerieši, správne súd prvého stupňa dospel k záveru, že návrh na prerušenie konania nie je dôvodný.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal včas dovolanie žalovaný. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd sa v danom prípade obmedzil len na všeobecný odkaz na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia, pričom sa vôbec nezaoberal námietkami žalovaného (že v súčasnosti prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, majúca význam pre rozhodnutia súdu v tomto spore, že ak by došlo skôr k rozhodnutiu vo veci samej môže to spôsobiť existenciu ďalších dôvodov pre podanie mimoriadnych opravných prostriedkov a že pri aplikácii § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. zohráva dôležitú úlohu aj zásada hospodárnosti). Jeho rozhodnutie považoval preto za nepreskúmateľné, v dôsledku čoho dovolací súd zaťažil konanie vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolanie odôvodnil tiež tým, že konanie je postihnuté i tzv. inými vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie veci a že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovaného ako nedôvodne podané zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom. Bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže jeho nariadenie

nepovažoval za potrebné (§ 243a ods. 1 O.s.p.), dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť, pretože nie je prípustné.

V danom prípade dovolanie žalovaného smeruje proti uzneseniu.

Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska, pričom dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), alebo ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Žalovaný napadol uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa. Nejde teda o zmeňujúce uznesenie súdu prvého stupňa a ani o potvrdzujúce uznesenie uvedené v ustanovení § 239 ods. 2 O.s.p. Dovolanie v zmysle § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. preto prípustné nie je.

V ustanovení § 237 O.s.p. sú vymenované vady, ktoré sú dôvodom prípustnosti dovolania smerujúceho proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Dovolací súd, vzhľadom na zákonnú povinnosť vždy na tieto vady konania prihliadnuť, preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk tam uvedených. Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľa, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne

s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Podľa názoru dovolacieho súdu v posudzovanej veci konanie pred odvolacím súdom nebolo takouto vadou postihnuté.

Pokiaľ žalovaný tvrdí, že uznesenie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre absenciu riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia a vyvodzuje z toho, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., treba uviesť, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“. Dovolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti upozorniť aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorého: „Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“. Podľa dovolacieho súdu nemožno naostatok opomenúť, že zákonom č. 384/2008 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008, bol dovtedajší text § 219 O.s.p. doplnený okrem iného odsekom 2, podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Citované ustanovenie tak reagovalo na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych

dôvodov. Ide o ustanovenie v rovine fakultatívnej a umožňuje odvolaciemu súdu sa sústrediť už len na doplnenie presvedčivosti rozhodnutia.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu (rovnako okresného súdu) zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia prijatého vo forme uznesenia. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol podstatné dôvody, pre ktoré okresný súd považoval návrh žalovaného za nedôvodný, opísal podrobne dôvody odvolania, citoval a primeraným spôsobom vyložil ustanovenie, ktoré na prejednávany prípad (prerušenie konania) aplikoval, uviedol z akých dôvodov žalovaný navrhuje konanie prerušiť a primerane vysvetlil aj to, prečo sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa. Tým dal odpovede aj na námietky žalovaného uvedené v odvolaní, ktoré mali podstatný význam pre rozhodnutie o návrhu na prerušenie konania. Z odôvodnenia jeho uznesenia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel preto k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a teda, že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až e/ a g/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

Pokiaľ žalovaný v dovolaní namieta, že žalobcom navrhovaný petit žaloby je neurčitý a nevykonateľný, resp. že žalobcom v žalobe označený žalovaný nemá v konaní vecnú legitimitáciu treba uviesť, že týmito otázkami je súd prvého stupňa povinný zaoberať sa v rámci rozhodnutia vo veci samej. V súvislosti s procesným návrhom žalovaného na prerušenie konania by tieto otázky mohli ovplyvniť rozhodnutie súdu o tomto návrhu za predpokladu, ak by ich krajský súd riešil v prebiehajúcom konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 142/2011. Odvolací súd v tomto smere v dôvodoch rozhodnutia správne uvádza, že otázka určitosti a vykonateľnosti žalobného návrhu (rovnako aj otázka vecnej legitimitácie

označeného žalovaného), nie je predmetom riešenia v prebiehajúcom konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 142/2011 a teda, že nemôže mať význam pre rozhodnutie súdu v danej veci.

Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že v preskúmvanej veci je dovolanie žalovaného procesne neprípustné. Vzhľadom na to dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné.

Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. júna 2014

JUDr. Daniela Švecová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková

